

Paní Milada Virtová se narodila v roce 1944, vyrůstala v Hodní Vidimi a podle svých slov měla velmi šťastné dětství – škola ale tehdy vypadala jinak než dnes.

VST 1

Jednou jsme šli z oběda, pan farář nám řekl, aby jsme si rozmysleli odpovědět na otázku. (2:55) Kolik je a apoštolů? (2:57) A já jsem tuhle otázku řekla mému tatínku. (3:03) A ten mi odpověděl, že je bůh jeden a dvanáct jich skáče oko. (3:13) Když jsem to pak panu faráři řekla, vyndal rákosku, pohnul mě přes lavici a nasekal mi na zadnici.

Paní Virtová se později přestěhovala do Vrbna u Mělníka, kde měla idylický domov

VST 3

Na ten svůj domov přes povodní vzpomínám velice ráda. (8:46) Měli jsme krásný dům, u něj květinovou zahrádku, (8:58) u toho dvorek, který byl plno zvířátek, zvířectva, (9:05) měli jsme i lovecký psy, pole a byli jsme vlastně soběstačí. (9:17) Byl to krásný, klidný, tichý, sice práce, ale život byl nádherný.

Dům ale byl v záplavové oblasti – a zažila třicet osm povodní.

VST 2

Okolo obce byla postavená protipovodňová ochranná hráz. (7:07) Povodeň byla každý rok. (7:15) Za svůj život zažila celké 38. (7:25) Povodní každá povode proběhla, nikdy se nic nestalo. (7:40) Hrázd nás vždycky ochránila. (7:47) Nejhorší ze všech povodní byla ta poslední. (7:54) V roce 2002.

A starý domov jí pořád chybí.

VST 4

Nikdy jsem nenašla odvalu se na to místo vrátit. (9:48) Nemůžu, je to pro mě těžké.

Paní Virtovou za život potkala spousta katastrof: zemřeli jí ti nejbližší, sama je těžce nemocná. Svoje pozitivní naladění ale navzdory všemu šíří dál:

VST 5

Pro všechny mladé i staré, bych jim přál, aby byli šťastní. (13:08) A vzkázala bych jim, ať si užívají života, pokud můžou, dokud jsou zdraví.